"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ପୁଣି ଥରେ ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛ, ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଜାଣିଯାଇଛ ତେଣୁ ଖୁସିରେ ତୁମେମାନେ ରୋମାଞ୍ଚିତ ହୋଇଯିବା ଦରକାର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ଶୃଙ୍ଗାର କରୁଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ସଜବାଜ ହୋଇ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ୱଶୁର ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସୁସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ବିଶ୍ୱର ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହେଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ, ପିତାଙ୍କ ଘରୁ ଶ୍ୱଶୁର ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ବାବା ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ।

ଗୀତ:- ଆଖିର ୱହ ଦିନ ଆୟା ଆଜ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନଗଣ, ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁ ଦିନରୁ ଅଲଗା ହୋଇଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ ଯେ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଯେଉଁ ପ୍ରେମିକକୁ ମନେ ପକାଇ ଆସୁଥିଲ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରିଥିଲେ, ଏକ ପ୍ରେମିକ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଥିଲେ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରେମିକା ଅଟୁ । ସେ ପ୍ରେମିକ ଅଟନ୍ତି — ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ରାବଣ ତୁମକୁ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ହିଁ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ କରିଦେଇଛି । ବିଶେଷ କରି ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦିନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲ ଏହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଗଲ, ତେଣୁ ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଛ । ନିଜ ଧର୍ମକୁ ଭୁଲିଯିବା, ଏହା ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧିର ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ । ଏବେ ଏକଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ । ଆମେ ଭାରତବାସୀ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ଥିଲେ । ଏହି ଭାରତ ଦିନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା । କିଛି ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇଛି । ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ତ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ଏବଂ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ତ୍ରେତୟା ଯୁଗ ଥିଲା । ସେ ସମୟରେ ଅମାପ ସୁଖ ଥିଲା । ସୁଖକୁ ମନେ ପକାଇ ଲୋମମୂଳ ଟାଙ୍କୁରୀ ଉଠିବା ଦରକାର । ସତ୍ୟଯୁଗ, ତ୍ରେତୟା ଯୁଗ ଅତିକ୍ରମ କରିଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁ କେତେ ଥିଲା, ଏହା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କିପରି ହୋଇପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମକୁ ମାୟା କେତେ ମ୍ଲେଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ କରିଦେଇଛି । ଦୁନିଆରେ ନିଜକୁ କେହି ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ କାଲି ତୁଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଏତେ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକୁ ଆମେ ଜାଣିଗଲେ । କାଲି ଜାଣିନଥିଲେ, ଆଜି ଜାଣିଗଲେ । ଯେତେ ଯେତେ ଜାଣିବେ, ସେତେ ଖୁସୀରେ ଲୋମମୂଳ ଟାଙ୍କୁରୀ ଉଠିବ । ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହୁଞ୍ଚୁଛେ । କଳ୍ପପୂର୍ବେ ବାବା ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ପୁଣି ଆମେ ହରାଇଲେ । ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ପତିତ ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାହା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିଥାନ୍ତି ହେ ପତିତପାବନ ଆସ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତ କେହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ, ତେଣୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହାନ୍ ହୁଅ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଲ, ତାହା ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ । ନିଜ ମନକୁ ସକାଳୁ ଉଠି ପଚାର କାହିଁକି ନା ଅମୃତବେଳାର ସମୟ ବହୁତ ଭଲ ଅଟେ । ଅମୃତବେଳାରେ ବସି ଏହି ଖିଆଲ କର, ବାବା ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ହେ ଈଶ୍ୱର ପିତା, ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତ କହିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଯାହାକୁ ହେ ଭଗବାନ କହି ମନେ ପକାଉଥିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଆମକୁ ମିଳିଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁଣି ଥରେ ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛେ । ସେ ହେଲେ ଲୌକିକ ପିତା, ଇଏ ହେଲେ ବେହଦର ପିତା । ତୁମମାନଙ୍କର ଲୌକିକ ବାପା ମଧ୍ୟ ସେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ସତରେ ବାପାଙ୍କର ବାପା, ପତିଙ୍କର ପତି ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭାରତବାସୀ ହିଁ କହିଥା'ନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ବାପାଙ୍କର ବାପା, ପତିଙ୍କର ପତି ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ମୁଁ ତୁମର ପିତା ଓ ତୁମେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ବାବା ବାବା କହୁଛ । ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ୱଶୁର ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ତୁମ ପିତାଙ୍କର ଘର । ପୁଣି ଶଶୁର ଘରକୁ ଯିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଭଲ ଶୃଙ୍ଗାର କରାଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ବାପାଙ୍କ ଘରେ ଅଛ ନା । ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନରେ ସୁସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ବିଶ୍ୱର ମହାରାଜା-ମହାରାଣୀ ହେଉଛ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଏପରି କହିପାରିବ ନାହିଁ କି ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଅଟୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଭାରତର ମାଲିକ କଳିଯୁଗୀ ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ତ ସଂଗମଯୁଗୀ ଅଟୁ । ପୁଣି ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବୁ । ଏହି କଥା ସବୁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର । ଏକଥା ଜାଣୁଛୁ ଯେ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଥିବା ପିତା ସୃଷ୍ଟିକୁ ପୁଣି ଆସିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମଯୁଗରେ ସେ ଆସିଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନଦାତା ଏକ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କୌଣସି ବି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜ୍ଞାନଦାତା କହିପାରିବା ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା କେବଳ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଏପରି ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସାରା ବିଶ୍ୱର ସଦ୍‌ଗତି ହେଉଛି । ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସଦ୍‌ଗତିର ଜ୍ଞାନ ଆଦୌ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ସମଗ୍ର ଦୁନିଆ

ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟେ । ଏହା ମଧ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗବାସୀ ଦେବତା ଥିଲେ ପୁଣି ଦ୍ୱାପରରୁ ରାବଣ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନେଲା । ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ କହିଥାଅ ଯେ ଆମେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ ରାଜତ୍ୱର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ହିଁ ଦେବେ, ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ଆସିବା ଦରକାର । ପରନ୍ତୁ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ସ୍ଥାୟୀ ଖୁସୀ ରହୁ ନାହିଁ । ଯିଏ ନିଜେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢିବେ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବେ ସେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଗାୟନ ରହିଛି ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଥରରେ ଚିହ୍ନିବା ଦରକାର ନା । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କ ସହ ମିଶିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ । ବାବା ତ ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ ଅଟ । କୁହାଯାଇଛି ଗୀତା ପାଠଶାଳା । ଏହି ଭାଷା ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ଅଟେ । ଏକଥା କହିଥାନ୍ତି ଯେ କୃଷ୍ଣ ଗୀତା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ତ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ପାଠଶାଳା ନୁହେଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ପାଠ ପଢୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି କ'ଣ ଗୀତା ପାଠଶାଳାରେ ପଢି ପୁଣି ପଢାଇବେ ? କୃଷ୍ଣ ତ' ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥାନ୍ତି ପୁଣି ପୁରା ଚକ୍ରରେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି । କାହାର ବି ଜଣଙ୍କର ଶରୀରର ଗଠନ ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ ସମାନ ହୋଇନଥାଏ । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଜ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ନିହିତ ଅଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡ ସହ ସମାନ ହୋଇ ନଥାଏ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ତୁମେ ପାର୍ଟ ବଜାଉଛ । ଏକ ସେକେଣ୍ଡର ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ସେକେଣ୍ଡର ପାର୍ଟ ସହିତ ସମାନ ହୋଇ ନଥାଏ । ଏହା କେତେ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ପାର୍ଟ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ବାକି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି କରାଯାଇଥାଏ ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁଁ ହିଁ ଆସି ସଦ୍‌ଗତି ଦେଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଆମେ ରାଜ୍ୟ କରିଥିଲେ । ସଦ୍‌ଗତିରେ ଥିବା ସମୟରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏହାକୁ ଦୁଃଖଧାମ କୁହାଯାଏ । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଦୁଃଖଧାମ । ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଆସି ସୁଖଧାମର ରାସ୍ତା ବତାଉଛି । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ପୁଣି ମୋତେ ହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଅନେକ ଥର ଆସିଛି, ଆସୁଥିବି ମଧ୍ୟ । ଏହା ସମାପ୍ତି ହେବାର ନାହିଁ । ତୁମେ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଦୁଃଖଧାମକୁ ଆସିଥାଅ ପୁଣି ମୋତେ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଛି ଯେ ଏହା ୮୪ ଜନ୍ମ ଚକ୍ରର କଥା । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ରଚୟିତା କୁହାଯାଇଛି । ଏପରି ନୁହେଁ କି ସେ ଡ୍ରାମାର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ରଚୟିତା ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ସମୟରେ ଆସି ସତ୍ୟଯୁଗ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଯାହାର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପୁଣି ସେମାନେ ହରାଇଲେ, ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଏ ପାଠ ପଢାଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି । ତୁମେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ତୁମକୁ କେହି ସାଧୁ ସନ୍ଥ ଆଦି ପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଶିକ୍ଷାଦାତା ତ ଏକ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ସେ ନିଶ୍ଚୟ କେବେ ଆସିଥିବେ ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି! ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ପତିତ ପାବନ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । କ୍ରାଇଷ୍ଟଙ୍କୁ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ କି ପୁଣି ଥରେ ଆସ । ସେମାନେ ତ ଭାବିଥାନ୍ତି ଲୀନ ହୋଇଗଲେ । ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସିବାର କଥା ନାହିଁ । ୟାଦ ପୁଣି ପତିତ ପାବନଙ୍କୁ କରିଥାନ୍ତି । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ଥରେ ସମ୍ପତ୍ତି ଦିଅ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିଛି ଯେ — ବାବା ହିଁ ଆସିଛନ୍ତି । ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବେ । ସେମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପକମାନେ ପୁଣି ନିଜ ସମୟାନୁସାରେ ରଜୋ, ତମୋରେ ହିଁ ଆସିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ମାଷ୍ଟର ଜ୍ଞାନ ସାଗର ହେଉଛୁ ।

ଏକ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏ କି ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜେ ମାଲିକ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି ଏଣୁ ତାଙ୍କୁ ନିଷ୍କାମ ସେବାଧାରୀ କୁହାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ଆମେ ଫଳର ଆଶା ରଖି ନଥାଉ । ନିଷ୍କାମ ସେବା କରିଥାଉ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ହୋଇନଥାଏ । ଯେପରି ସଂସ୍କାର ନେଇ ଯାଇଥାନ୍ତି, ସେହି ଅନୁସାରେ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । କର୍ମର ଫଳ ଅବଶ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଗୃହସ୍ଥୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନେଇ ପୁଣି ସଂସ୍କାର ଅନୁସାରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଧର୍ମରେ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତି । ଯେପରି ବାବା ସୈନିକମାନଙ୍କର ଉଦାହରଣ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । କହିଥାନ୍ତି ଗୀତାରେ ଲେଖା ହୋଇଛି ଯେ ଯିଏ ଯୁଦ୍ଧ ସ୍ଥଳରେ ମରିବ ସେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବ, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସମୟ ତ' ଦରକାର । ସ୍ୱର୍ଗ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା କ'ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଗୀତାରେ କ'ଣ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କହିଥାନ୍ତି, ଭଗବାନୁବାଚ, ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ । ବାବା କହିଥା'ନ୍ତି ମୁଁ ନିଜକୁ ଏପରି ଗାଳି କିପରି ଦେବି ଯେ ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ । କୁକୁର, ବିଲେଇ ସବୁଥିରେ ଅଛି । ମୋତେ ତ' ଜ୍ଞାନର ସାଗର କହିଥାନ୍ତି । ମୁଁ ନିଜକୁ ପୁଣି ଏହା କିପରି କହିବି ? ଏହା କେତେ ମିଥ୍ୟା କଥା ଅଟେ । ଜ୍ଞାନ ତ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର କେତେ ସମ୍ମାନ ରହିଛି, କାହିଁକି ନା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୁରୁ ତ କେହି ନଥାନ୍ତି । ଏଠି ତ ସ୍ତ୍ରୀକୁ କହିଥାନ୍ତି ତୁମର ପତି ଗୁରୁ ଈଶ୍ୱର ଅଟେ । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଗୁରୁ କର ନାହିଁ । ଏହା ସେତେବେଳେ ବୁଝାଯାଉଥିଲା ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଗୁରୁ ଆଦି ନଥିଲେ । ଭକ୍ତିର ଆରମ୍ଭରେ ମଧ୍ୟ କେହି ଗୁରୁ ନଥିଲେ । ପତିକୁ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଭାବୁଥିଲେ ତେଣୁ ଗୁରୁ କରିନଥା'ନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ।

କେହି ମନୁଷ୍ୟ ତ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀଙ୍କର ନାମ ଶୁଣି ଡରିଯାଇଥାନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ବୁଝିଥାନ୍ତି ଏମାନେ ଭାଇ ଭଉଣୀ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଆରେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା ତ' ଭଲ ନା । ବି.କେ. ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ନେଉଛ । ତୁମେ ବି.କେ ହେଉଛ । ପତିପତ୍ନୀ ଦୁଇଜଣ କହିଥା'ନ୍ତି ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟୁ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଶରୀରର ଅଭିମାନ ବିକାରର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ଆମେ ଏକ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଅଟୁ । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା ଏହା ତ ମହାପାପ ଅଟେ । ପବିତ୍ର ରହିବାର ଏହି ଯୁକ୍ତି ଡ୍ରାମାରେ ରହିଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଅଟେ । ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀ । ଏବେ ତୁମେ ଏହି ଛି-ଛି ଦୁନିଆର ନିତୀ ନିୟମକୁ ଛାଡି ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲ ପୁଣି ରାବଣ କେତେ ଛି ଛି କରିଦେଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି, କେହି କେହି କହିଥା'ନ୍ତି ଆମେ କିପରି ମାନିବୁ କି ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ, "ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ" ଏହା ତ ଆମେ ତୁମ ପାଇଁ ଭଲ କଥା କହିଥାଉ ନା । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉ ନଥିବା ଆତ୍ମା ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଜଣାଯାଏ ଯେ ଇଏ ଦେବୀଦେବତା ଧର୍ମର ନୁହଁନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ପଦ ପାଇବେ । ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କମ ବେଶୀ ପଦ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ଏହି କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ଆସି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ ଥିଲେ । ସ୍ଥାପନା ତ ବାବା କରିଥାନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଗୀତା ଶୁଣାଇଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏହି ପଦ ପାଇଲେ, ପୁଣି ପଢିବା-ପଢାଇବା ଦରକାର ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ପାଠ ପଢି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ପୁଣି କ'ଣ ଆଉ ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ପଢିବ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତ ସଦ୍‌ଗତି ମିଳିଗଲା । ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ଯେଉଁଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ କରିଥିଲ ସେହିଭଳି ଏବେ ମଧ୍ୟ କରିବ । ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖ । ଟିଚରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ । ଇଏ ଆମକୁ ପଢାଇଛନ୍ତି । ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ହୋସିଆର ହେବାର ଅଛି । ମାର୍ଜିନ୍ ବହୁତ ଅଛି । ଚେଷ୍ଟା କର ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେବା ପାଇଁ । ମୂଳ କଥା ହେଲା ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ରୁହ, ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର ତେବେ ପାବନ ହୋଇଯିବ । ଏଠି ସବୁ ଆତ୍ମା ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ଏଥିରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ସୁଖର ରାଜ୍ୟ କେବେ ଥିଲା, ଏହା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଦୁଃଖରେ କହିଥାନ୍ତି ହେ ଭଗବାନ, ହେ ରାମ, ଏହି ଦୁଃଖ କାହିଁକି ଦେଲ ? ଏବେ ଜାଣିଗଲ ଯେ ଭଗବାନ ତ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ରାବଣ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମ ରହିବ ନାହିଁ । ପୁଣି ପରେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ ଆସିବ । ତୁମେ ଭଲେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଅ । ପାଠପଢା ସାଥିରେ ଅଛି, ମନମନାଭବର ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ' ମିଳିଛି, ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ଏହି କଥା କ'ଣ ମନେ ରଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି କଥା ପକ୍କା ମନେ ରହିବା ଦରକାର । ତେବେ ହିଁ ଅନ୍ତମତି ସୋ ଗତି ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଅମୃତବେଳାରୁ ଉଠି ବିଚାର କର ବାବା ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏବେ ବାବା ଆମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ସୁସଜ୍ଜିତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସେ ପିତାଙ୍କର ପିତା, ପତିଙ୍କର ପତି ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏହିପରି ଚିନ୍ତନ କରି ଅପାର ଖୁସୀର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପୁରୁଷାର୍ଥକୁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ସୁଯୋଗ ଅଛି ଏଣୁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସଂଗମଯୁଗରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ସମର୍ଥ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ବେହଦ ସେବାର ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱ ସେବାର ନିମିତ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ ହେବାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ଏହି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ହିଁ ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯୁଗର ଫଳ । ଏହିଭଳି ଫଳ ଖାଉଥିବା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମାମାନେ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ସହଜରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଅନ୍ତି । ସେମାନେ ସମର୍ଥ ପିତାଙ୍କର ସାଥୀରେ ରହୁଥିବା କାରଣରୁ ବ୍ୟର୍ଥଠାରୁ ସହଜରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ବିଷଧର ସାପ ଭଳି ଭୟଙ୍କର ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ବିଜୟ ହୋଇଯାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସାପ ଉପରେ ନୃତ୍ୟ କରିବାର ସ୍କାରକୀ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପାସ୍ ୱିଥ ଅନର ହୋଇ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ବିତିଯାଇଥିବା କଥାକୁ ପାସ୍ କର ଅର୍ଥାତ୍ ଅତିକ୍ରମ କର ଏବଂ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ରୁହ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****